

Southern Thai Language Adjectives in Malaysia : Analysis based on Dependency Relationship

Suriya Thongkham^{1,*} and Somchai Sumniangngam²

Received: 16/11/2022, Revised: 13/01/2023, Accepted: 09/02/2023

Abstract

This research article aimed to study southern Thai language adjectives in Malaysia according to Lexicase dependency grammar, based on syntactic dependency. The findings from the study revealed that there are 2 types of adjectives in southern Thai language, i.e., descriptive adjectives that are formed from nouns and verbs. They are used to describe nouns and show the meaning in 3 characteristics, such as the meaning of increasing, the meaning of plural, and the meaning of each. The other type of adjectives is proper adjectives which can be divided into 4 kinds as specific, collective, demonstrative, and emphasizing adjectives. In case there are several adjectives appeared, they will be arranged from descriptive adjectives and followed by proper adjectives, respectively.

Keywords: Adjective; Southern Thai language; Dependency

¹ Thai program Silpakorn University

² Faculty of Arts, Silpakorn University

* Corresponding author, Email: rayasrisuriyagunung@gmail.com

คำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย : วิเคราะห์ตามแนวคิดความสัมพันธ์แบบพึ่งพา

สุรียา ทองคำ^{1,*} และสมชาย สำเนียงงาม²

วันรับบทความ: 16/11/2565, วันแก้ไขบทความ: 13/01/2566, วันตอบรับบทความ: 09/02/2566

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้ศึกษาคำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซียตามหลักการพึ่งพาของทฤษฎีไวยากรณ์ ศัพท์การก (Lexicase grammar) โดยพิจารณาจากการทำหน้าที่ในหน่วยพยางค์ระดับวากยสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ในภาษาถิ่นใต้มีคำคุณศัพท์ 2 ประเภท ได้แก่ คำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะ เป็นคำคุณศัพท์ที่แปลงมาจากทั้งคำนามและคำกริยาแล้วทำหน้าที่ขยายคำนาม แสดงความหมายใน 3 ลักษณะ ได้แก่ แสดงความหมายเพิ่มขึ้น แสดงความหมายเป็นพหูพจน์ และแสดงความหมายว่าแต่ละส่วน คำคุณศัพท์ประเภทบอกกำหนด สามารถจำแนกได้เป็น 4 ชนิด ได้แก่ ชนิดเจาะจง รวมกลุ่ม ชี้เฉพาะและบอกเน้น ในกรณีที่มีคำคุณศัพท์หลายคำปรากฏร่วมกันเรียงกัน มักจะเรียงลำดับจากคำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะ แล้วตามด้วยคำคุณศัพท์ประเภทบอกกำหนดเสมอ

คำสำคัญ : คำคุณศัพท์; ภาษาถิ่นใต้; ความสัมพันธ์แบบพึ่งพา

¹ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร

² คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

* ผู้ประพันธ์บรรณกิจ, ติดต่ออีเมล rayasrisuriyagunung@gmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐทางตอนเหนือของประเทศไทยมีประวัติศาสตร์เกี่ยวข้องกับชนชาติไทยมาอย่างยาวนาน ทั้งในฐานะที่เป็นเมืองประเทศราชของไทยในสมัยอยุธยา และต้นกรุงรัตนโกสินทร์ หรือการเป็นมณฑลทางใต้ของไทยสมัยปฏิรูปการปกครองในสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และปัจจุบันทางตอนเหนือของประเทศไทยประกอบด้วย ไทบุรี (เคดาห์) กลันตัน ตรังกานู ปะลิส และเปรัก ซึ่งในรัฐดังกล่าวก็ยังคงมีคนไทยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก (Srisuk, 2009)

ภาษาถิ่นใต้ที่กลุ่มคนไทยพูดกันของรัฐเคดาห์ ปะลิส และเปรัก จัดเป็นภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง ระบบเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับภาษาสงขลา มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ภาษาไทยมาตรฐานไม่มี ได้แก่ /ʔy ɡ dh ʔ̃ ɲ/ เสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่ไม่มีในภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ /br และ mr/ มีคำศัพท์ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับภาษาไทยถิ่นใต้ (Thongchuay, 1983)

ภาษากลุ่มภาษาถิ่นใต้ที่พูดกันของรัฐตอนเหนือของประเทศไทย นอกจากจะแตกต่างจากภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ ในเรื่องระบบเสียง การเรียงคำ หรือคำศัพท์ในหมวดต่าง ๆ แล้ว ยังมีคำประเภทหนึ่งซึ่งใช้ประกอบข้อความเพื่อการแสดงความหมายของคำที่ไปประกอบหรือขยายนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้อย่างโดดเด่น ซึ่งคำชนิดนี้เรียกว่า “คำขยาย” เป็นคำที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มของตน

Prasithrathsint (2010) จำแนกชนิดของคำในภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ศัพท์การก (Lexicase grammar) ซึ่งใช้เกณฑ์ในการจำแนกคำด้วยเกณฑ์การปรากฏร่วม และการกระจายของคำ เช่น คำชนิดนี้ต้องปรากฏร่วมกับคำชนิดนั้น และไม่ปรากฏร่วมกับคำชนิดอื่น โดยพิจารณาหน่วยหลัก (Head) ของหน่วยสร้าง และจำแนกคำคุณศัพท์เป็นคำชนิดหนึ่ง โดยมีหลักเกณฑ์การจำแนก ดังนี้

คำคุณศัพท์ (AJ) เป็นคำที่มีลักษณะสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ปรากฏหลังคำนามเสมอ ปรากฏกับ *ไม่* ไม่ได้ และปรากฏกับ *นี้* ไม่ได้ คำคุณศัพท์แท้มีน้อยในภาษาไทย เช่น ส่วนตัว สุดท้อง นั้น อื่น ไหน ไต ดี ๆ ต่าง ๆ ดังนั้น คำคุณศัพท์ปรากฏในการใช้ภาษาแต่ละครั้งมีเงื่อนไข คือ ต้องพึงพาคำนามในการปรากฏเสมอ เพราะหน้าที่หลักของคำคุณศัพท์คำขยายคำนาม หากไม่มีคำนามก็ไม่มีคำคุณศัพท์ตามแนวคิดไวยากรณ์ศัพท์การก

ภาษาถิ่นใต้ในประเทศไทยมีคำประเภทคำคุณศัพท์ทำหน้าที่ขยายคำนามตามเกณฑ์การจำแนกเป็นคำที่มีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ปรากฏหลังคำนามเสมอ ปรากฏกับ *ไม่* ไม่ได้ และปรากฏกับ *นี้* ไม่ได้ เมื่อขยายคำนามแล้วสามารถจำแนกออกเป็นคำคุณศัพท์ที่ขยายเพื่อบอกลักษณะ และคำคุณศัพท์ขยายเพื่อบอกกำหนด เช่น

คำคุณศัพท์ที่ขยายเพื่อบอกลักษณะ เช่น

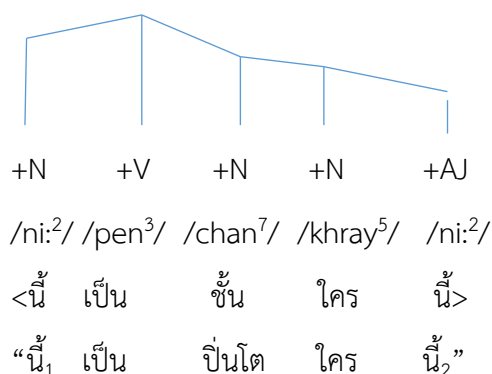
[lu:k⁶ cha:y⁵ cha:y⁵ yaŋ⁵ ki:⁴ khon⁵]

<ลูกชายชายยั้งก็คน>

“ลูกชายทั้งหมดมีก็คน”

คำคุณศัพท์ [cha:y⁵ cha:y⁵] ขยายคำนาม [lu:k⁶] ขยายเพื่อบอกลักษณะว่าลูกที่มีนั้นเป็นผู้ชายทั้งหลาย หรือลูกชายทั้งหมด

คำคุณศัพท์ขยายเพื่อบอกกำหนด เช่น

จากตัวอย่างข้างต้นข้อความนี้แสดงตัวอย่างทางวากยสัมพันธ์ของคำว่า นี่ ที่ปรากฏในประโยคทั้ง 2 คำ ถึงแม้จะออกเสียงเหมือนกันแต่ทำหน้าที่ในประโยคต่างกันจึงถือว่าเป็นคนละคำกัน กล่าวคือ นี่₁ เป็นคำนามประเภทสรรพนามเนื่องจากสามารถปรากฏตามลำดับในนามวลี¹ ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มให้กับกริยา เป็นส่วน นี่₂ เป็นคำคุณศัพท์ เนื่องจากปรากฏเป็นส่วนขยายอยู่หลังคำนาม และมีคุณสมบัติครบ 3 ประการ ได้แก่ ปรากฏหลังคำนามเสมอ ปรากฏกับ ไม่ ไม่ได้ และปรากฏกับ นี่ ไม่ได้ ทำหน้าที่ในการขยายคำนามข้างหน้าเพื่อบ่งชี้คำนามที่กำลังกล่าวถึง

ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาคำคุณศัพท์โดยใช้แนวคิดของไวยากรณ์ศัพท์การกเป็นแนวคิดที่น่าสนใจ เพราะเป็นการศึกษาคำคุณศัพท์โดยใช้การพึงพาในระดับวากยสัมพันธ์ การศึกษาภาษาไทยหรือภาษาไทยมาตรฐานมีการศึกษาเกี่ยวกับคำคุณศัพท์ค่อนข้างน้อย ทั้งยังไม่ค่อยมีผู้ใช้ทฤษฎีศัพท์การกในการศึกษาภาษาไทยและภาษาไทยถิ่นมากนัก เท่าที่พบ ได้แก่ Prasithrathsint (2010) ศึกษา “ชนิดของคำภาษาไทย : การวิเคราะห์

¹ นามวลี คือ คำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม ตามแนวคิดไวยากรณ์ศัพท์การกคือ คำนามจะต้องมีคุณสมบัติ 5 ประการ คือ 1) ปรากฏหน้าคำว่า “นี่” ได้ 2) ปรากฏหน้าคำกริยาได้ 3) ปรากฏหลังคำกริยาได้ 4) ปรากฏหลังบุพบทได้ 5) ปรากฏกับว่า “ไม่” ไม่ได้

ทางวากยสัมพันธ์” และในงานวิจัยชุด “ไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย” ศึกษาระบบไวยากรณ์ของภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ตามภูมิภาค 4 ถิ่น ตามแนวไวยากรณ์ศัพทการ ได้แก่ ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นกลาง (Sankaburanurak, 2011) ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นเหนือ (Rungrojsuwan, 2011) ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นอีสาน (Trongdee, 2011) และไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นใต้ (Engchuan, 2011) ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา “คำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย : วิเคราะห์ตามแนวคิดความสัมพันธ์แบบพึ่งพา”

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาคำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซียตามหลักการพึ่งพาของทฤษฎีไวยากรณ์ศัพทการ (Lexicase grammar)

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำคุณศัพท์ หมายถึง คำที่มีความสัมพันธ์กับคำนาม โดยทำหน้าที่ในการขยายคำนามที่สัมพันธ์นั้น ๆ ในระดับวากยสัมพันธ์

ภาษาถิ่นใต้ หมายถึง ภาษาถิ่นใต้ที่พูดกันในบ้านป่าดงแปลง ตำบลกำปงบารู อำเภอบันตัง และบ้านวังไม้ ตำบลกัวลาเนอรัง อำเภอบันตังเตอรับ รัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย ซึ่งในบทความนี้จะเรียกว่า ภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. การสำรวจ และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำขยาย
2. การรวบรวมข้อมูล

2.1 ผู้บอกภาษา ตัวแทนผู้บอกภาษาถิ่นใต้ โดยเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการสัมภาษณ์ในพื้นที่บ้านป่าดงแปลง ตำบลกำปงบารู อำเภอบันตัง และบ้านวังไม้ ตำบลกัวลาเนอรัง อำเภอบันตังเตอรับ รัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย ใช้ผู้บอกภาษา จำนวน 20 คน

2.2 ระยะเวลาในการรวบรวมข้อมูล ระหว่างวันที่ 20 - 27 มิถุนายน 2565

2.3 เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา เป็นผู้มีอวัยวะในการออกเสียงครบถ้วนเป็นปกติ มีอายุตั้งแต่ 30 – 60 ปี เพื่อให้ครอบคลุมการใช้ภาษา มีปฏิภาณไหวพริบ เสียสละ มีความรับผิดชอบสูง เต็มใจให้ความร่วมมือ และใช้ภาษาถิ่นได้ในชีวิตประจำวัน

2.4 การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยค้นคว้ารวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้น ด้วยการกำหนดเรื่องให้ผู้บอกภาษาเล่าเรื่องประวัติหมู่บ้าน นิทาน หรือสนทนาทั่วไป โดยทดลองใช้แบบสัมภาษณ์กับกลุ่มผู้บอกภาษากลุ่มอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้บอกภาษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสัมภาษณ์โดยตั้งคำถามว่า หมู่บ้านนี้มีเรื่องเล่า ประวัติหมู่บ้าน นิทาน หรือความเชื่อต่าง ๆ อย่างไร และให้เล่าเรื่องคนละประมาณ 20 นาที ส่วนการสนทนานั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจริงในระหว่างที่ผู้บอกภาษาสนทนากันเองในเรื่องต่าง ๆ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตและบันทึกข้อมูล จากนั้นจึงใช้แบบสัมภาษณ์นี้ในการเก็บข้อมูลภาคสนามจากผู้บอกภาษาแล้วบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียง จากนั้นถ่ายถอดเสียงเป็นอักษรไทยและสัทอักษร สอบทานความถูกต้องของข้อมูลจากผู้บอกภาษาอีกครั้งก่อนนำมาวิเคราะห์ การใช้แบบสัมภาษณ์ดังกล่าว ทำให้ได้ชุดข้อมูล 2 ประเภทคือ เรื่องเล่า และบทสนทนา จากเกณฑ์และระยะเวลาในการรวบรวมข้อมูลดังกล่าว ทำให้ได้คำคุณศัพท์ทั้งสิ้น จำนวน 82 คำ

2.5 วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้แนวคิดไวยากรณ์ศัพท์การกเป็นเกณฑ์การจำแนกคำขยายคำนาม

3. สรุป และเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเป็นบทความวิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาครั้งนี้ปรับใช้สัทอักษรเพื่อบันทึกเสียงตามงานวิจัยเรื่อง “ภาษาไทยที่ใช้ปัจจุบันในรัฐกลันตัน ไทรบุรี และปะลิส” ของ Thongchuay (1983) ในการถ่ายทอดหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นได้

การทบทวนวรรณกรรมกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์

กรอบทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางวิเคราะห์ในการวิจัยนี้ ได้แก่ ทฤษฎีไวยากรณ์ศัพท์การก โดยมีหลักการดังนี้ แนวคิดไวยากรณ์ศัพท์การก (Lexicase grammar) กำเนิดโดย สแตนลีย์ สตารอสตา ในปี 1970 (Starosta, 2015) แนวคิดนี้มีเงื่อนไขบังคับของไวยากรณ์โดยยึดคำและวากยสัมพันธ์เป็นหลัก โดยมองว่าคำเป็นหน่วยพื้นฐานหลัก ประกอบด้วยสัญญาณ 3 ส่วนคือ เสียง ความหมาย และการปรากฏใช้ คำไม่มีการสุรูป

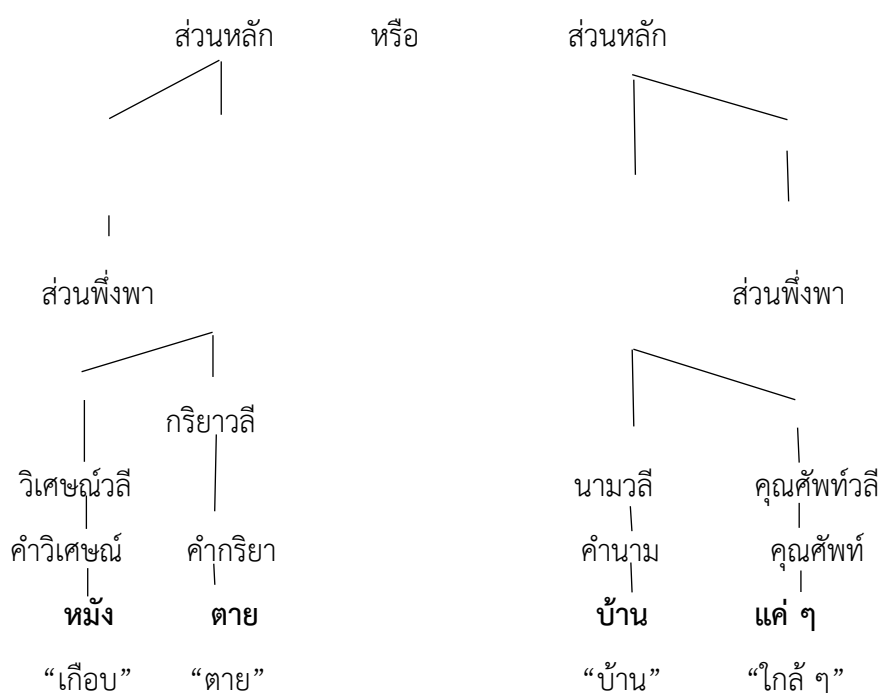
คำหนึ่งคำมีรูปความหมายเดียว คำหนึ่งคำเป็นได้เพียงหนึ่งหมวดคำ หากมีรูปซ้ำกันจัดเป็นคนละศัพท์ ไม่มีการจำแนกหน่วยคำภายในคำ ไม่มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยคำภายในคำ และภายในคำประกอบด้วย ลักษณะ (Feature) หรือหน้าที่ทางไวยากรณ์

Prasithrathsint (2011) กล่าวถึงคุณสมบัติของไวยากรณ์ศัพท์การก ดังนี้

1) ไวยากรณ์ศัพท์การกเป็นไวยากรณ์เพิ่มพูน (Generative) กล่าวคือ สามารถพิสูจน์กับข้อมูลในภาษาได้ว่าถูกต้องหรือไม่ สามารถวิเคราะห์ภาษาได้ดีเพียงใด และสามารถอธิบายลักษณะของภาษาใดภาษาหนึ่งได้อย่างแจ่มชัดโดยแสดงในรูปของกฎ

2) ไวยากรณ์ศัพท์การกเน้นคำศัพท์ (Lexicalist) ศัพท์แต่ละศัพท์จะแสดงลักษณะทาง ไวยากรณ์เป็นหลัก เช่น ศัพท์ที่เป็นส่วนหลักจะเลือกศัพท์ที่เป็นส่วนพึ่งพามาปรากฏรวม และใช้ศัพท์เป็นศูนย์กลางในการบ่งชี้ความสัมพันธ์ของส่วนหลัก (Head) และส่วนพึ่งพา (Dependent)

3) ไวยากรณ์ศัพท์การกเน้นการพึ่งพา (Dependent) เน้นความสัมพันธ์ของส่วนหลักที่มีต่อหน่วยปรากฏรวม หรือส่วนพึ่งพา โดยส่วนหลัก ประกอบด้วยหน่วยที่บ่งประเภททางวากยสัมพันธ์หรือหมวดคำได้แก่ คำนาม คำกริยา หน่วยที่ไม่ใช่ส่วนหลัก เช่น คำคุณศัพท์ คำบุพบท หน่วยเชื่อม ซึ่งส่วนพึ่งพาต้องปรากฏร่วมกับส่วนหลัก โดยส่วนพึ่งพาอาจอยู่ในตำแหน่งซ้าย หรือขวาของส่วนหลัก การแสดงโครงสร้างโดยใช้แผนภูมิต้นไม้ เส้นดิ่งบ่งบอกว่าเป็นส่วนหลักของโครงสร้าง เส้นนอนบ่งบอกว่าเป็นส่วนพึ่งพา ดังนี้

4) ไวยากรณ์ศัพท์การกมีการก (Case) ไวยากรณ์ศัพท์การกกำหนดว่า ถ้านามที่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นการแสดง จะเป็นหน่วยที่มีการกกกับ การกนี้จะบ่งชี้ความสัมพันธ์ทั้งทางวากยสัมพันธ์ และอรรถลักษณะของคำนาม

5) ไวยากรณ์ศัพท์การกเน้นที่มาที่ไป (Localistic) คุณสมบัตินี้ทำให้ไวยากรณ์นี้มีอรรถลักษณะทางความหมาย (Semantic feature) ที่ใช้เสริมความหมายของรูปการก (Case form) เพิ่มรูป การกจะใช้บ่งบอกหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำนาม ปรากฏได้ในทางไวยากรณ์ (เช่น ตำแหน่งการเรียงคำ) บางครั้งปรากฏในรูปของอรรถลักษณะที่ระบุที่มาที่ไปซึ่งเป็นลักษณะทางความหมายที่ใช้ระบุคำนาม คำกริยา และคำบุพบท อรรถลักษณะเหล่านี้ เช่น แหล่งที่มา (Source) จุดหมาย (Goal) จุดจบ (Terminus) สถานที่ (Location) ไวยากรณ์ศัพท์การกจะต้องแสดงลักษณะทางไวยากรณ์ที่บ่งถึง โครงสร้างภายในทางความหมายและโครงสร้างภายนอกทางไวยากรณ์ของคำหนึ่งที่มีต่ออีกคำหนึ่ง

จากคุณสมบัติทั้ง 5 ข้อนี้ ผู้วิจัยนำมาเป็นกฎเกณฑ์สำคัญในการจำแนกคำคุณศัพท์ คือ คำคุณศัพท์ต้องมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ปรากฏหลังคำนามเสมอ ปรากฏกับ ไม่ไม่ได้ และปรากฏกับ มีไม่ได้

ผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษา “คำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย : วิเคราะห์ตามแนวคิดความสัมพันธ์แบบพึ่งพา” พบผลการศึกษา 3 ประการ ได้แก่ คำคุณศัพท์บอกลักษณะ คำคุณศัพท์บอกกำหนด และการปรากฏร่วมกันของคำคุณศัพท์ ดังนี้

1. คำคุณศัพท์บอกลักษณะ

คำคุณศัพท์บอกลักษณะ หมายถึง คำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามแล้วบอกคุณลักษณะของคำนาม ส่วนมากมักเป็นคำคุณศัพท์ที่แปลงมาจากคำกริยา หรือคำนาม ปรากฏในลักษณะของ คำซ้ำ โดยการซ้ำเสียง โครงสร้างการปรากฏเป็น [N+AJ] (นาม+คุณศัพท์) เป็นคำคุณศัพท์ซ้ำพยางค์ที่ทำหน้าที่ในการขยายคำนาม จากข้อมูลพบคำคุณศัพท์บอกลักษณะ จำแนกออกได้ 3 ประเภท ตามลักษณะการแสดงความหมายของคำคุณศัพท์ ดังนี้

1.1 คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายในลักษณะความหมายเพิ่มขึ้น

คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายในลักษณะความหมายเพิ่มขึ้น หมายถึง คำคุณศัพท์ที่แปลงมาจากคำกริยาพยางค์เดียว เมื่อเป็นคำซ้ำพยางค์มาขยายคำนาม ความหมายของคำคุณศัพท์นั้นมีความหมายเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ เช่น

/tua³ tit¹ tit¹ roŋ⁶ sian¹ dan³ khran⁵/

<ตัวดี๊ดี้ด็ร้องเสียงดังครั้น>

“ตัวเล็ก ๆ ร้องเสียงดังมาก”

คำนาม “ตัว” ขยายด้วยคำว่า /tit¹ tit¹/ หมายถึง ตัวเล็กมาก ๆ ซึ่งคำว่า /tit¹/ ก็มีความหมายว่าเล็ก แต่พอซ้ำพยางค์เป็น /tit¹ tit¹/ เพิ่มความหมายมากขึ้นกลายเป็นว่ามีขนาดเล็กมาก

/yan⁵ tɛ:³ tua³ ʔit⁴ ʔit⁴/

<ยังแต่ตัวอี๊ดอี๊ด>

“เหลือแต่ตัวเล็กมาก ๆ”

คำนาม “ตัว” ขยายด้วยคำว่า /ʔit⁴ ʔit⁴/ หมายถึง เล็กมาก ซึ่งคำว่า /ʔit⁴/ มีความหมายว่าเล็ก แต่พอซ้ำพยางค์เป็น /ʔit⁴ ʔit⁴/ ก็มีความหมายเพิ่มขึ้นเป็นมีขนาดเล็กมาก ๆ

/luak⁷ ʔaw³ tua³ nuy⁷ nuy⁷/

<เลือกเอาตัวน้อยน้อย>

“เลือกเอาเฉพาะตัวเล็กมาก ๆ”

คำนาม “ตัว” ขยายด้วยคำว่า /nuy⁷ nuy⁷/ หมายถึง เล็กมาก ซึ่งคำว่า /nuy⁷/ มีความหมายว่าเล็ก หรือ น้อย พอซ้ำพยางค์เป็น /nuy⁷ nuy⁷/ จึงมีความหมายเพิ่มขึ้นเป็นเล็กมาก ๆ

1.2 คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายในลักษณะเป็นพหูพจน์ หรือจำนวนมาก

คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายในลักษณะเป็นพหูพจน์ หรือจำนวนมาก หมายถึง คำคุณศัพท์ที่มีที่มาจากคำกริยาหรือคำนามคำพยางค์เดียวมีความหมายประจำรูปคำอยู่แล้ว เมื่อกลายเป็นคำซ้ำพยางค์มาขยายคำนามจะมีความหมายเป็นพหูพจน์ หรือมีความหมายว่าจำนวนมาก ตัวอย่างคำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายในลักษณะเป็นพหูพจน์ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

/pay³ kep³ hin¹ kha:w¹ kha:w¹/

<ไปเก็บหิ้นคาวคาว>

“ไปเก็บก้อนหินสีขาวมากมายหลายก้อน”

คำคุณศัพท์ /kha:w¹ kha:w¹/ ขยายคำนาม /hin¹/ แสดงความหมายใน 2 มิติ คือ สีขาวมีจำนวนมาก และแสดงจำนวนของคำนาม /hin¹/ ให้มีความหมายเป็นพหูพจน์ตามไปด้วย /hin¹ kha:w¹ kha:w¹/ จึงหมายถึง ก้อนหินสีขาวที่มีจำนวนมากมายหลายก้อน

ตัวอย่างที่ 2

/nay⁵ ha:n⁵ mi:⁵ khon⁵ khla:k⁷ khla:k⁷/

<ในฮานมีคนคลักคลัก>

“ในงานมีคนมากมาย”

คำคุณศัพท์ /khla:k⁷ khla:k⁷/ ขยายคำนาม /khon⁵/ แสดงความหมายในลักษณะจำนวนมากมายเต็มไปหมด และแสดงจำนวนของคำนาม /khon⁵/ ให้มีความหมายเป็นพหูพจน์ คือ มีมากมายเกินกว่าจะนับได้

ตัวอย่างที่ 3

/khon⁵ ba:n⁴ ba:n⁴ ha:¹ kin³ nay⁵ khlɔ:⁵ ni:²/

<คนบ้านบ้านหากินในคลองนี้ >

“ชาวบ้านทั้งหลายหากินในคลองนี้”

คำคุณศัพท์ /ba:n⁴ ba:n⁴/ ขยายคำนาม /khon⁵/ แสดงความหมายใน 2 มิติ คือ /ba:n⁴ ba:n⁴/ หมายถึง ท้องถิ่น เมื่อขยายคำนาม /khon⁵/ มีความหมายในมิติแรก คือ คนท้องถิ่น และมีความหมายในมิติที่ 2 คือ มีความหมายเป็นพหูพจน์ด้วย /khon⁵ ba:n⁴ ba:n⁴/ จึงมีความหมายว่า คนท้องถิ่นทั้งหลาย

ตัวอย่างที่ 4

/ha:y² khon⁵ ni:n¹ ni:n¹ kha:w² pay³ kha:⁵ ni:² nay⁵/

<ให้คนหญิงหญิงเข้าไปข้างใน>

“ให้พวกผู้หญิงเข้าไปข้างใน”

คำคุณศัพท์ /ni:n¹ ni:n¹/ ขยายคำนาม /khon⁵/ แสดงความหมายใน 2 มิติ คือ /ni:n¹ ni:n¹/ หมายถึง ผู้หญิง เมื่อขยายคำนาม /khon⁵/ มีความหมายในมิติแรก คือ ผู้หญิง และมีความหมายในมิติที่ 2 คือ มีความหมายเป็นพหูพจน์ /khon⁵ ni:n¹ ni:n¹/ จึงมีความหมายว่า พวกผู้หญิง

ตัวอย่างที่ 5

/pay³ ha:¹ khon⁵ cha:y⁵ cha:y⁵/

<ไปหาคณชาย ๆ>

“ไปหาพวกผู้ชาย”

คำคุณศัพท์ /cha:y⁵cha:y⁵/ ขยายคำนาม /khon⁵/ แสดงความหมายใน 2 มิติ คือ /cha:y⁵ cha:y⁵/ หมายถึง ผู้ชาย เมื่อขยายคำนาม /khon⁵/ มีความหมายในมิติแรก คือ ผู้ชาย และมีความหมายในมิติที่ 2 คือ มีความหมายเป็นพหูพจน์ /khon⁵ cha:y⁵ cha:y⁵/ จึงมีความหมายว่า พวกผู้ชาย หรือกลุ่มผู้ชาย

ตัวอย่างที่ 6

/nom¹ ma:⁵cam³ ma:⁵cam³ tham⁵ tɔ:n³ dʉan³ sip¹/

<นมมาจามาจําทำตอนเดือนสิบ>

“นมต่าง ๆ ทั้งหลายทำในตอนเดือนสิบ”

คำคุณศัพท์ /ma:⁵cam³ ma:⁵cam³/ ขยายคำนาม /nom¹/ แสดงความหมายใน 2 มิติ คือ /ma:⁵ cam³ ma:⁵cam³/ หมายถึง อย่างอื่น เมื่อขยายคำนาม /nom¹/ มีความหมายในมิติแรก คือ นมอย่างอื่น และมีความหมายในมิติที่ 2 คือ มีความหมายเป็นพหูพจน์ /nom¹ ma:⁵cam³ ma:⁵cam³/ จึงมีความหมายว่า นมต่าง ๆ หรือนมอื่น ๆ

1.3 คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายว่าแต่ละ

คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่แสดงความหมายว่าแต่ละ หมายถึง คำซ้ำพยางค์มีที่มาจากคำนามหรือคำกริยาพยางค์เดียวมีความหมายประจำรูปคำอยู่แล้ว เมื่อเป็นคำซ้ำพยางค์มาขยายคำนาม จะมีความหมายว่าแต่ละ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

/lu:k⁶ rian⁵ nuay¹ nuay¹ tɔ:p⁴/

<ลูกเรียนหน่วย ๆ เติบ>

“ทุเรียนแต่ละลูกใหญ่มาก”

คำคุณศัพท์ /nuay¹nuay/ ขยายคำนาม /rian⁵/ “ทุเรียน” คำว่า /nuay¹nuay/ มีความหมายว่า “แต่ละลูก” /lu:k⁶ rian⁵ nuay¹nuay¹/ มีความหมายว่าทุเรียนแต่ละผล

ตัวอย่างที่ 2

/khɔ:ŋ¹ thi:⁶thi:⁶ cha:y⁶ man¹ kan³/

<ของที่ ๆ ใชเหมือนกัน>

“ของแต่ละที่ไม่เหมือนกัน”

คำคุณศัพท์ /thi:⁶thi:⁶/ ขยายคำนาม /khɔ:ŋ¹/ คำว่า /thi:⁶thi:⁶/ มีความหมายว่าแต่ละที่ /khɔ:ŋ¹ thi:⁶thi:⁶/ มีความหมายว่าของในแต่ละที่

ตัวอย่างที่ 3

/be:t⁶ lem²lem² khom⁵ rɔ:y¹/

<เปิดเหลี่ยม ๆ คมหรือ>

“มีดแต่ละเล่มคมมาก”

คำคุณศัพท์ /lem²lem²/ ขยายคำนาม /be:t⁶/ คำว่า /lem²lem²/ มีความหมายว่าแต่ละเล่ม /be:t⁶ lem²lem²/ มีความหมายว่ามีดแต่ละเล่ม

2 คำคุณศัพท์บอกกำหนด

คำคุณศัพท์บอกกำหนด หรือตัวกำหนด เป็นคำคุณศัพท์ที่ไม่ได้แปลงมาจากคำกริยา และไม่จำเป็นต้องปรากฏในลักษณะของคำซ้ำ ในด้านความหมาย คำคุณศัพท์บอกกำหนดจะช่วยชี้เฉพาะคำนามที่เป็นส่วนหลักว่ากล่าวถึงคำนามกลุ่มใด และไม่ได้กล่าวรวมถึงคำนามกลุ่มใด คำคุณศัพท์บอกกำหนดในที่นี่แบ่งเป็น 4 ประเภทย่อย เรียงตามลำดับการปรากฏหลังคำนาม ดังนี้

2.1 คำคุณศัพท์บอกเจาะจง

คำคุณศัพท์บอกเจาะจง หมายถึง คำคุณศัพท์ที่บอกความเฉพาะเจาะจงของคำนามที่ขยาย ในลักษณะลำดับที่หรือจำนวน ในข้อมูล คือ /re:k⁶/ “แรก”, /diaw³/ “เดียว”, /sut¹ tha:y⁷/ “สุดท้าย” แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

/raw⁵ ma:⁵ thuŋ¹ khon⁵ rɛ:k⁶/

<เรา มา ถึง คน แหวก >

“เรามาถึงคนแรก”

ตัวอย่างที่ 2

/pay³ khon⁵ sut¹ tha:y⁷ khaw¹ lop¹ mot¹/

<ไป คน สุดท้ายเขาหลับหมด>

“ไปคนสุดท้ายเขากลับหมด”

จากตัวอย่างที่ 1 และ 2 คำคุณศัพท์ /rɛ:k⁶/ และ /sut¹ tha:y⁷/ ทำหน้าที่ขยายคำนาม /khon⁵/ ในข้อความ แสดงความหมายในลักษณะของลำดับที่ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของนามแบบเจาะจง คือ มาเป็นคนแรก และคนสุดท้าย

ตัวอย่างที่ 3

/dɔ:y³ ma:⁵ naŋ⁶ khon⁵ diaw³ law¹/

<ด้อยมานั่งคนเดียวเล่า>

“ทำไมมานั่งคนเดียวล่ะ”

ตัวอย่างที่ 3 คำคุณศัพท์ /diaw³/ ทำหน้าที่ขยายคำนาม /khon⁵/ ในข้อความนี้แสดงความหมายในลักษณะของจำนวน เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของนามแบบเจาะจง คือ คนที่นั่งอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

2.2 คำคุณศัพท์บอกรวมกลุ่ม

คุณศัพท์บอกรวมกลุ่ม หมายถึง คำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามที่บอกความเจาะจงของคำนามในลักษณะการรวมกลุ่มทั้งกลุ่มของคำนามนั้น ๆ จากข้อมูลพบ 2 คำ ได้แก่ /thaŋ⁷ phe:⁵/ “ทั้งหมด” /thaŋ⁷ mot¹/ “ทั้งหมด” แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

/kɔːŋ¹ than⁶ pheː² niː³ ʔaw¹ waːy² thuat⁶/

<ช่องถึงเพนี้เอาไหว้วด>

“ของทั้งหมดนี้เอาไหว้บรรพบุรุษ”

ตัวอย่างที่ 2

/khon⁵ than⁷ mot¹ maː⁵ chuay⁶ kan⁶/

<คนทั้งหมดมาช่วยกัน>

“คนทั้งหมดมาช่วยกัน”

จากตัวอย่างที่ 1 และ 2 คำคุณศัพท์ /than⁷ pheː⁵/ และ /than⁷ mot¹/ ทำหน้าที่ขยายคำนาม /kɔːŋ¹/ และ /khon⁵/ ตามลำดับ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของนามแบบเจาะจง แสดงความหมายในลักษณะบอกการรวมกลุ่มของคำนามทั้งกลุ่ม ขยายความหมายคำนาม /kɔːŋ¹/ และ /khon⁵/ ว่ามีทั้งหมด คำคุณศัพท์บอกการรวมกลุ่ม ในภาษาถิ่นใต้พบค่อนข้างจำกัด จากข้อมูลพบเพียง 2 คำ ซึ่งพบการใช้แพร่หลายที่สุด คือ คำคุณศัพท์ “ทั้งเพ” ส่วนคำคุณศัพท์ “ทั้งหมด” พบใช้รองลงมา แต่ทั้งนี้คำว่า “ทั้งเพ” เป็นคำคุณศัพท์ที่ใช้ตรงกับภาษาไทยถิ่นใต้ แต่คำคุณศัพท์ “ทั้งหมด” พบใช้เฉพาะภาษาถิ่นใต้

2.3 คำคุณศัพท์บอกชี้เฉพาะ

คุณศัพท์บอกชี้เฉพาะ หมายถึง คุณศัพท์บอกการชี้เฉพาะของคำนาม เมื่อขยายคำนามคำใดก็ชี้เฉพาะคำนามนั้น ๆ โดยไม่เกี่ยวกับจำนวน จากข้อมูลพบทั้งสิ้น 4 คำ ได้แก่ /niʔ² ~ niː² ~ de²/ “นี้”, /nan² ~ naːn² ~ han²/ “นั่น”, /doː¹/ “โน้น”, /nay¹/ “ไหน” แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำคุณศัพท์ ด้วยการขีดเส้นใต้ที่คำคุณศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าในระดับวากยสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

/kɛːŋ³ niʔ¹ roːy¹ maːy²/

<แกงนี้ร่อยม้าย>

“แกงนี้ร่อยไหม”

ตัวอย่างที่ 1 คำคุณศัพท์ /niʔ¹/ หน้าที่ขยายคำนาม /kɛ:ŋ³/ “แกง” ในข้อความนี้ แสดงความหมายในลักษณะของชี้เฉพาะคำนาม /kɛ:ŋ³/ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของคำนามแบบชี้เฉพาะเจาะจง ขยายความหมายของคำนามบ่งชี้คำนามที่กล่าวถึงนั้นอยู่ใกล้ตัวผู้พูด

ตัวอย่างที่ 2

/ma:y² ʔaw³ lɛ:w⁷ ʔə:⁴ mu:¹ han² /

<ไม่เอาแล้วเออหมูฮั่น>

“ไม่เอาแล้วหรือหมูนั้น”

ตัวอย่างที่ 2 คำคุณศัพท์ /han²/ หน้าที่ขยายคำนาม /mu:¹/ “หมู” ในข้อความนี้ แสดงความหมายในลักษณะของชี้เฉพาะคำนาม /mu:¹/ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของคำนามแบบชี้เฉพาะเจาะจง ขยายความหมายของคำนามบ่งชี้คำนามที่กล่าวถึงนั้นอยู่ไม่ใกล้หรือไม่ไกลตัวผู้พูด หรือเป็นคำนามที่เคยกล่าวถึงมาก่อนแล้ว จึงขยายคำนามนั้นด้วยคำคุณศัพท์ /han²/ ซึ่งอาจมีรูปแปรเป็น [nan² ~ na:n² ~ han²] ก็ได้

ตัวอย่างที่ 3

/pay³ kha:y¹ ra:n⁷ ci:n³ do:²/

<ไปขายร้านจินได้>

“ไปขายที่ร้านจินโน้น”

ตัวอย่างที่ 3 คำคุณศัพท์ /do:²/ หน้าที่ขยายคำนาม /ra:n⁷ ci:n³/ “ร้านของคนจีน” ในข้อความนี้ แสดงความหมายในลักษณะของชี้เฉพาะคำนาม /ra:n⁷ ci:n³/ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของคำนามแบบชี้เฉพาะเจาะจง ขยายความหมายของคำนามบ่งชี้ในเชิงระยะทางที่อยู่ใกล้ตัวผู้พูดมาก

ตัวอย่างที่ 4

/wan⁵ nay¹ ma:y² ma:⁶ nan⁶ tha:² lɛ:⁵/

<วันไหนม้ายมานั่งถ้าแล>

“วันไหนไม่มานั่งรออยู่ละ”

ตัวอย่างที่ 4 คำคุณศัพท์ /nay¹/ หน้าที่ขยายคำนาม /wan⁵/ “วัน” ในข้อความนี้ แสดงความหมายในลักษณะบ่งชี้เฉพาะคำนาม /wan⁵/ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของคำนามแบบไม่ชี้เจาะจง

ขยายความหมายของคำนามบ่งชี้เฉพาะว่าวันไหนก็ตามที่ไม่มา นั่งรออยู่ คำคุณศัพท์ /nay¹/ ชี้เฉพาะในวันที่ไม่มา แต่ไม่เจาะจงลงไปว่าเป็นวันไหนที่ไม่มาแล้วต้องนั่งรอ

คำคุณศัพท์บ่งชี้เฉพาะจากข้อมูลพบจำนวนค่อนข้างจำกัด คำคุณศัพท์ที่พบใช้มากที่สุดในประเภทนี้ คือ คำคุณศัพท์ /ni?² ~ ni:² ~de²/ “นี้” กับคำคุณศัพท์ /nan² ~ na:n² ~han²/ “นั่น”

2.4 คุณศัพท์บอกเน้น

คุณศัพท์บอกเน้น หมายถึง คำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามเพื่อเน้นย้ำให้เกิดความหนักแน่นของคำนามที่ถูกกล่าวถึง จากข้อมูลพบคำคุณศัพท์บอกเน้นเพียง 1 คำ คือ คำว่า /ʔe:ŋ³/ “เอง” ดังนี้

/suan¹ nan² kho:ŋ¹ raw⁵ ʔe:ŋ³/

<ส่วนนั้นของเราเอง>

“ส่วนนั้นของเราเอง”

จากตัวอย่าง คำคุณศัพท์ /ʔe:ŋ³/หน้าที่ขยายคำนาม /raw⁵/ “เรา” ในข้อความนี้ แสดงความหมายในลักษณะบอกเน้น คำนาม /raw⁵/ เป็นคุณศัพท์ที่บอกกำหนดความหมายของคำนามแบบบอกเน้น โดยเน้นความหมายของคำนามที่ขยายนั้นรวมกับผู้พูดด้วย

3. การปรากฏร่วมกันของคำคุณศัพท์

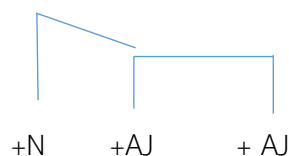
ในกรณีที่มีคำคุณศัพท์หลายคำปรากฏร่วมกัน มักปรากฏคำคุณศัพท์บอกลักษณะก่อนจึงตามด้วยคำคุณศัพท์บอกกำหนด ในกรณีที่มีคำคุณศัพท์ปรากฏร่วมกันหลายคำในภาษาถิ่นได้จะปรากฏในลักษณะเช่นนี้เสมอ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การปรากฏร่วมของคำคุณศัพท์บอกคุณลักษณะและบอกกำหนด

ส่วนหลัก	ส่วนขยาย				
คำนาม	คำคุณศัพท์				
(ต้องมี)	คุณศัพท์บอกคุณลักษณะ	คำคุณศัพท์บอกกำหนด			
		เจาะจง	รวมกลุ่ม	ชี้เฉพาะ	บอกเน้น
	เช่น /kha:w ² kha:w ² / “ชาว ๆ” /ʔiat ⁴ ʔiat ⁴ “เล็ก ๆ” /nuay ¹ nuay ¹ / “แต่ละลูก” (ถ้ามี)	/re:k ⁶ / “แรก” /sut ¹ tha:y ⁷ / “สุดท้าย”	/than ⁷ phe: ⁵ / “ทั้งหมด” /than ⁷ mot ¹ / “ทั้งหมด”	/ni? ² ~ ni: ² ~de ² / “นี้” /nan ² ~ na:n ² ~han ² / “นั่น” /do: ¹ / “โน้น”, /nay ¹ / “ไหน”	/ʔe:ŋ ³ / “เอง”

จากตารางที่ 1 การปรากฏร่วมกันของคำคุณศัพท์นี้ อาจปรากฏในลักษณะคำคุณศัพท์หลายคำเรียงต่อกัน หรืออาจปรากฏในลักษณะที่ไม่เรียงต่อกันก็ได้ โดยมากมักเรียงต่อกัน โดยเรียงลำดับจากคำคุณศัพท์บอกลักษณะ แล้วต่อด้วยคำคุณศัพท์บอกกำหนดชนิดใดชนิดหนึ่งเสมอ ตัวอย่างคำคุณศัพท์ที่เรียงต่อกัน แสดงส่วนหลักคือ คำนาม [N] และส่วนพึงพาคือคำคุณศัพท์ [AJ] ด้วยแผนภูมิต้นไม้ ดังนี้

ตัวอย่าง

/nan⁶ ni?¹ mi:⁵ khon⁵ suay¹ suay¹ than⁶ phe:⁵/

< หน้ ง นี มี คน สว่ ย ๆ ทั้ งเพ >

“น้ งนี้มีคนสว่ ย ๆ ทั้ งน้น”

จากตัวอย่างในประโยคนี้มีคำคุณศัพท์ 2 คำเรียงต่อกัน ตัวอย่างคำแรกเป็นคำคุณศัพท์บอกลักษณะ /suay¹ suay¹/ “สวยๆ” และตามด้วยคำคุณศัพท์บอกกำหนดประเภทรวมกลุ่ม /than⁶ phe:⁵/ “ทั้งหมด”

หากคำคุณศัพท์บอกกำหนดปรากฏร่วมกันหลายคำ แต่ไม่ปรากฏคำคุณศัพท์ประเภทบอกคุณลักษณะ คำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมในประโยคเดียวกัน อาจอยู่ติดกันหรือไม่ติดกันก็ได้ เช่น

ตัวอย่างที่ 3

/wan⁵ re:k⁶ tham⁵ di:³ da:y² wan⁵ diaw³ nan² le:² /

<วัน แห่ร ก ทำ ดี ได้ วัน เดี่ ยว น้น แล >

“วันแรกทำดีได้วันเดียวนั้นแหละ”

จากตัวอย่างที่ 3 ปรากฏเฉพาะคำคุณศัพท์บอกกำหนด ถึงจะอยู่ในตำแหน่งไม่ติดกันแต่ก็เรียงลำดับจากคำคุณศัพท์บอกกำหนดชนิดเจาะจง แล้วจึงตามด้วยคำคุณศัพท์บอกกำหนดชนิดชี้เฉพาะตามลำดับที่แสดงไว้ในตาราง

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยในภาษาถิ่นใต้มีคำคุณศัพท์ 2 ประเภท ได้แก่ คำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะ เป็นคำคุณศัพท์ที่แปลงมาจากทั้งคำนามและคำกริยาแล้วทำหน้าที่ขยายคำนาม แสดงความหมายใน 3 ลักษณะ ได้แก่ แสดงความหมายเพิ่มขึ้น แสดงความหมายเป็นพหูพจน์ และแสดงความหมายว่าแต่ละ ส่วนคำคุณศัพท์ประเภทบอกกำหนด สามารถจำแนกได้เป็น 4 ชนิด ได้แก่ ชนิดเจาะจง รวมกลุ่ม ชี้เฉพาะ และบอกเน้น ในกรณีที่มีคำคุณศัพท์หลายคำปรากฏร่วมกันเรียงกัน มักจะเรียงลำดับจากคำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะ แล้วตามด้วยคำคุณศัพท์ประเภทบอกกำหนดเสมอ

ผลการศึกษามีข้อสังเกตคือคำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะนี้ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย พบผลการศึกษาแตกต่างจากการศึกษาคำคุณศัพท์ในภาษาไทยมาตรฐาน ของนัฐวุฒิ ไชยเจริญ (Chaicharoen, 2011) ภาษาไทยถิ่นเหนือ (Rungrojsuwan, 2011) และภาษาไทยถิ่นอีสาน (Trongdee, 2011) กล่าวคือ คำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะในภาษาไทยถิ่นทั้ง 3 นั้น เป็นคำที่แปลงมาจากคำกริยาให้เป็นคำซ้ำเพื่อทำหน้าที่ในการขยายคำนาม แต่คำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะในภาษาถิ่นใต้นั้น แปลงมาทั้งจากคำกริยาและคำนาม คล้ายกับภาษาไทยถิ่นใต้ (Engchuan, 2011) การที่ภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซียมีความหลากหลายมากกว่าภาษาถิ่นอื่นทั้งนี้อาจเป็นเพราะมาจากอิทธิพลในภาษามลายูซึ่งมีการซ้ำคำนาม และคำกริยาเพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ และมีคำซ้ำในภาษามาก จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซียมีการใช้คำคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะหลากหลายตามไปด้วย

ส่วนในประเด็น คำคุณศัพท์ประเภทบอกกำหนด และการปรากฏร่วมของคำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซีย และภาษามาตรฐานไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งสองภาษามีจำนวนคำคุณศัพท์ใกล้เคียงกัน และหากมีคำคุณศัพท์ต่างชนิดกันหลายคำปรากฏร่วมกันในข้อความเดียวกัน ก็มักจะมีการเรียงลำดับคำคุณศัพท์บอกลักษณะก่อนจึงตามด้วยคำคุณศัพท์บอกกำหนดเสมอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำคุณศัพท์ทั้ง 2 ภาษามีจำนวนไม่มากนัก การแสดงความหมายในการขยายคำนามจึงไม่ค่อยแตกต่างกัน ต่างจากคุณศัพท์ประเภทบอกลักษณะที่แสดงผลต่างกันอย่างชัดเจน

การศึกษาคำคุณศัพท์ในภาษาถิ่นใต้ประเทศมาเลเซียความสัมพันธ์แบบพึ่งพา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบไวยากรณ์ศัพท์การกเป็นกรอบในการกำหนดคำคุณศัพท์มีข้อดี คือ ทำให้สามารถจำแนกคำคุณศัพท์ได้อย่างชัดเจน เพราะยึดเอาการทำหน้าที่ของคำในระดับวากยสัมพันธ์เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคำคุณศัพท์มีผลทำให้สามารถจำแนกคำคุณศัพท์แท้ ๆ ได้ง่าย และไม่สับสนกับคำประเภทอื่น ทั้งยังเป็นข้อมูลทางภาษาที่เป็นธรรมชาติ เพราะเป็นการใช้ภาษาในระดับข้อความ เจ้าของภาษามักพูดเป็นเรื่องราวยาว ๆ และมีสำนวน

ในการใช้ภาษา ทำให้เข้าใจ และเห็นธรรมชาติที่จริงของการใช้ภาษายิ่งขึ้น โดยผ่านการศึกษาคุณศัพท์ในระดับการฟังพินทุในระบบวากยสัมพันธ์ ซึ่งงานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน หรือการวิจัยด้านภาษา และวัฒนธรรมท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาคำขยายด้วยทฤษฎีศัพท์การกเป็นประโยชน์ในการจำแนกคำขยายประเภทคำคุณศัพท์ที่ชัดเจนไม่ซ้ำซ้อนกับคำวิเศษณ์ด้วยเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ จึงเสนอแนะให้ใช้แนวคิดไวยากรณ์ศัพท์การกในการศึกษาภาษาไทยถิ่นย่อยอื่น ๆ เช่น กลุ่มภาษาตากใบทั้งในฝั่งประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย นอกจากนั้นสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาถิ่นในโรงเรียน หรือการเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชนที่ยังใช้ภาษาถิ่น เพื่อการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นรากเหง้าทางวัฒนธรรมของชุมชน

เอกสารอ้างอิง

- Chaicharoen, N. (2011). Adjectives in Thai language in Prasithrathsint, A (Ed), *Grammar of Standard Thai* (p. 90-96). Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF).
- Engchuan, K. (2011). *A Pan-Dialectal Grammar of Thai Project, Volume 5, A Grammar of Southern Thai*. Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF).
- Prasithrathsint, A. (2010). *Parts of Speech in Thai : A Syntactic Analysis*. ASP Publisher.
- Prasithrathsint, A., Hunchamlong, Y., & Sawettamal, S. (2011). *Grammatical theories*. ASP Publisher.
- Prasithrathsint, A., Intramphan, K., & Chaicharoen, N. (2011). *A Pan-Dialectal Grammar of Thai Project, Volume 1, A Grammar of Standard Thai*. Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF)
- Rungrojsuwan, S. (2011). *A Pan-Dialectal Grammar of Thai Project, Volume 3, A Grammar of Northern Thai*. Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF).

Sankaburanurak, S. (2011). A Pan-Dialectal Grammar of Thai Project, Volume 2, A Grammar of Central Thai. Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF).

Starosta, S. 2015. The case for Lexicase. Bloomsbury Publishing Plc.

Srisuk, W. (2009). The social role and participation in development of Thai people in Kelantan state, Malaysia. Prince of Songkla University Publisher.

Thongchuay, Ch. (1983). Current Thai Dialect In Kelantan Kedah And Perlis [Doctoral dissertation]. Chulalongkorn University.

Trongdee, T. (2011). A Pan-Dialectal Grammar of Thai Project, Volume 4, A Grammar of Northeastern Thai. Office of the Higher Education Commission and The Thailand Research Fund (TRF).